

Ba Tô

Vũ hoàng Hoa

Trong một lần thi vấn đáp về đề tài ngôn ngữ, câu hỏi cuối cùng được đặt ra cho tôi **“Nếu được mời một người trên thế giới cùng ăn tối với bạn, bạn sẽ chọn mời ai?”**

Ba ơi!

Con nhớ thương Ba quá! Nhớ những buổi chiều trời Sài Gòn mưa tầm tã, Ba đi dạy về, dù có áo mưa, Ba vẫn lạnh! Một lần, Ba về nhà, lạnh quá, hai tay Ba run, tưởng như không cầm nổi cái guidon. Con chạy ra, phụ Ba dắt xe vô nhà, lấy khăn ấm cho

Ba lau mặt, con khóc khi ôm Ba, Ba vẫn còn run!

Con nhớ ngày trước, Ba đi dạy 7 ngày một tuần. Ba không có ngày nghỉ! Buổi tối, Ba về nhà lúc 9 giờ. Tụi con chỉ chạy ra, mừng Ba về để được Ba ôm hôn từng đứa, xoa đầu, và giục ba chị em con đi ngủ để sáng hôm sau còn dậy sớm, đi học. Ba Mẹ không cho tụi con thức khuya, mất sức khỏe, ảnh hưởng đến việc học. Chỉ còn Mẹ lui cui dọn cơm cho Ba.

Buổi sáng, khi cả nhà còn yên giấc, Ba đã phải thức dậy, chấm bài, soạn bài cho kịp giờ để đưa hai em con đi học và Ba vào trường.

Ba là một giáo sư nổi tiếng dạy giỏi. Ba đã được nhà trường và học trò tặng cho danh hiệu “giáo sư không sách”(professeur sans livre)! Ba dạy thật dễ hiểu nên sách giáo khoa trở nên không cần thiết đối với Ba nữa. Ba đi dạy hai tay không nhưng với một cái đầu đầy ắp chữ nghĩa và một trái tim nồng ấm tình thương học trò.

Ngày con đậu Tú tài đôi, rồi con vào Đại học, Ba mỉm cười hài lòng và con nhớ Ba vui lắm khi con trúng tuyển vào Đại học Sư phạm Saigon. Dường như Ba thấy được đứa con đầu lòng đã từng bước bắt đầu vào đời với một tương lai rộng mở. Con chim nhỏ của Ba Mẹ ngày nào còn mím môi, le lưỡi tập viết a,b,c giờ đây đã sắp đủ lông, đủ cánh để tung bay!

Nhưng rồi biến cố đau thương của miền Nam xảy ra!

Ngày 30.04.1975, nước mất, nhà tan!

Gia đình mình cùng với hàng triệu người miền Nam lao đao, lặn độn theo mệnh nước trầm luân!

Cũng như bao trí thức miền Nam, Ba tự nguyện để trở thành người “mất dạy”!

Từ cương vị của một giáo sư, Ba trở thành người chạy hàng xách. Mẹ làm mắm cà cho Ba đi bán. Ba Mẹ đã hết sức cố gắng để cho chị em con còn có được miếng cơm manh áo!

Rồi của cải Ba Mẹ dành dụm cũng lần lượt đội nón ra đi theo những chuyến vượt biên của các em! May mà hai em con thoát được!

Khi đến Mỹ, lúc đã trọng tuổi, Ba vẫn cùng Mẹ, tiếp tục hy sinh, giúp đỡ các con, trông nom, chăm sóc lũ cháu nội ngoại. Ba đúng là Cha cha như tiếng gọi của cháu ngoại.

Và rồi, theo định luật của Đất Trời, Ba ra đi tìm Mẹ!

Ba ơi!

Và để trả lời câu hỏi cuối cùng của bài thi vấn đáp, con đã không ngập ngừng khi nói” tôi chọn Ba tôi!”

Vì với con, không một danh nhân nào có thể cho con sự sống, ngoại trừ Ba Mẹ, không có ai đã hy sinh, nuôi dưỡng con như Ba Mẹ, không có ai đã tận lòng thương con như Ba Mẹ. Không một người nổi tiếng nào có thể so sánh với Ba Mẹ của con! Không một vĩ nhân nào cao cả hơn Ba Mẹ của con!

Nên câu trả lời ngắn gọn của con là: BA TÔI!

Vũ hoàng Hoa